

ikke har gjort indsigelse imod det. Der henvises nærmere til L 147 § 36.

Denne bestemmelse fastslår bl.a., at virksomheden (den dataansvarlige) skal undersøge i CPR, om kunden (forbrugeren) har frabedt sig henvendelser i markedsføringsøjemed. Er det ikke tilfældet, skal virksomheden tydeligt og på en let forståelig måde oplyse kunden om retten til at gøre indsigelse mod videregivelsen. Kunden skal samtidig gives adgang til på en nem måde inden for to uger at gøre sådan indsigelse, og oplysningerne må ikke videregives, inden denne frist er udløbet.

Med det omtalte ændringsforslag til L 3 (forslaget til en ny § 29, stk. 3) etableres den i L 147 forudsatte ordning, hvorefter enhver i CPR kan få indsat en markering om, at den pågældende frabeder sig henvendelser i markedsføringsøjemed.

3.3. Samspejlet mellem L 63, L 112, L 147 og L 213.

a) I relation til L 63 har alene lovforslagets § 12 betydning for det omhandlede spørgsmål om markedsføring. Denne bestemmelse regulerer – som anført ovenfor under pkt. 2 – adgangen for udstederen af et betalingsmiddel til at behandle oplysninger om, *hvor* et betalingsmiddel har været anvendt, og *hvad* der er købt. Bestemmelsen regulerer til gengæld udtømmende, i hvilket omfang en udsteder af et betalingsmiddel må behandle – herunder registrere og videregive – disse oplysninger. Og det følger modsætningsvis af § 12, at disse oplysninger ikke må anvendes eller videregives med henblik på markedsføring.

Hvis en udsteder af et betalingsmiddel vil videregive andre personoplysninger end de i § 12 nævnte med henblik på markedsføring, vil retfærdigheden heraf skulle vurderes ud fra reglerne om markedsføring i L 147 § 6, stk. 2-4, og § 36. Hvis udstederen af betalingsmidlet er et pengeinstitut, vil pengeinstituttet herudover skulle overholde bestemmelserne i L 112, jf. herom nedenfor.

b) Efter den foreslåede bestemmelse i bank- og sparekasselovens § 53 a, stk. 1, må der ikke uberettiget *videregives* fortrolige oplysninger. Det gælder også oplysninger, som pengeinstituttet har indsamlet hos f.eks. indehaveren af et betalingsmiddel i forbindelse med udstedelsen af betalingsmidlet.

Efter bestemmelsens stk. 2 kan et pengeinstitut dog videregive sædvanlige oplysninger om

kundeforhold til koncernvirksomheder, der er underlagt tavshedspligt som nævnt i bestemmelsens stk. 1, såfremt dette er erhvervmæssigt begrundet.

De foreslåede bestemmelser i bank- og sparekasselovens § 53 a bygger – i lighed med den nu gældende lovs § 54 – på den forudsætning, at et pengeinstitut alene kan videregive fortrolige kundeoplysninger, såfremt *både* betingelserne i bank- og sparekasselovens § 53 a og registerlovgivningen m.v. er opfyldt. Det gælder, uanset om videregivelsen skal ske til koncernforbundne virksomheder eller til virksomheder uden for koncernen.

Hverken den foreslåede bestemmelse i § 53 a eller andre bestemmelser i bank- og sparekasseloven regulerer adgangen for et pengeinstitut til *selv at anvende* oplysninger, som pengeinstituttet i forbindelse med udstedelsen af et betalingsmiddel har indsamlet hos indehaveren af betalingsmidlet, til at foretage markedsføring over for den pågældende. Om en sådan anvendelse af oplysningerne er lovlig, må derfor afgøres efter anden lovgivning, herunder navnlig reglerne i forslaget til lov om behandling af personoplysninger og markedsføringsloven.

Der henvises i det hele til Økonomiministeriets besvarelse af 28. april 2000 af spørgsmål nr. 25-30 fra Folketingets Erhvervsudvalg, der vedlægges til orientering.

4. Sammenfatning.

Sammenfattende kan det anføres, at den problemstilling, som Retsudvalgets spørgsmål vedrører, navnlig har angået forholdet mellem L 3, L 147 og L 213. Problemstillingen har nærmere vedrørt spørgsmålet om etablering af en ordning, hvorefter forbrugeren ved en markering i CPR kan gøre indsigelse mod uanmodet direkte markedsføring og mod, at generelle kundeoplysninger om vedkommende kan videregives til andre virksomheder med henblik på markedsføring.

Herudover er der en række lovforslag, som – i mindre grad – har berøringspunkter med L 147. Disse lovforslag indeholder på afgrænsede områder en specialregulering af spørgsmålet om behandling af personoplysninger i forhold til L 147.

Efter Justitsministeriets opfattelse udestår der ikke længere spørgsmål af væsentlig betydning med hensyn til de omtalte lovforslags indbyrdes sammenhæng.